

Vroege lyriek

1813-1820

Alexandr Poesjkin

vertaling: Hans Boland

Papieren Tijger

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door subsidies van de Stichting Fonds voor de letteren, het Stichting Steunfonds Nederlandse Letteren, het Amsterdams Fonds voor de Kunst en het Vlaams Fonds voor de Letteren.

Boekverzorging: Zefier Tekstverwerking, Dordrecht

Druk: SSN, Nijmegen

Omslag: Dave Mink, Breda

© 2002 Nederlandse vertaling Hans Boland

© 2002 Uitgeverij Papieren Tijger

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, me-
chanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 6728 109 3/ NUGI 310

Inhoud

1813	7
1814	26
1815	90
1816	173
1817 (Lyceum)	227
1813-1817	253
1817 (na het Lyceum)	284
1818	300
1819	316
1820 (Sint Petersburg)	348
1817-1820	352
Aantekeningen	369
Naamregister	413

De gespecificeerde inhoudsopgave met alle in dit deel opgenomen gedichten, inclusief annotaties, vindt men bij de aantekeningen (p. 369).

Aan Natalja

*Pourquoi craindrais-je de le dire?
C'est Margot qui fixe mon goût.*

Dat ook mij dit moest gebeuren!
Amor heeft mijn hart gekliefd,
Voor het eerst. Ik kan wel zeuren,
Maar ik ben gewoon verliefd.
O, wat was ik te benijden!
Nooit deed mij de liefde lijden;
Opera, toneel en bals
Vulden al mijn tijd; ik zweefde
Op de zefier, zong en leefde
In de parken en vauxhalls,
En bespote Amors kuren
In een stoet karikaturen
Van de schone sekse. Wee,
Al mijn spot en al mijn smalen
Bleken hopeloos te falen:
Ik werd zelf mesjogge. Nee,
Cato wil ik niet meer lezen,
Niet meer vrij en vrolijk wezen,
Want ik speel voor Céladon,
Sinds Natalja, priesteresje
Van Thalia, mij een lesje
Heeft geleerd, en Amor won.

Voor het eerst ben ik betoverd
Door de charmes van een vrouw:
Jij, jij hebt mijn hart veroverd.
Mijn gedachten zijn bij jou,
Ik ben altijd met je bezig;
Zelfs al ben je niet aanwezig

Toon ik jou mijn hondentrouw;
Dag en nacht, tot in mijn dromen,
Leeg en ijl, maar niet te tomen,
Zie ik jou, mijn lieve kind,
In je lichte, zijden blouse,
Met je tere, blanke boezem,
Die me meer dan sneeuw verblindt,
En je half geloken ogen
In het donker. Aangezogen
Door een vuur dat me verslindt,
Droom ik dat we ons verpozen
Tussen leliën en rozen,
En ik smacht, begin te blozen
En te sidderen... Maar weer
Komt het eenzame ontwaken,
En gedoemd haar kwijt te raken
Kan ik dan wel zuchten slaken,
Maar haar beeld dooft, is niet meer,
En vanbinnen blijft het broeien,
Wat de weerstand ondermijnt
Van het lichaam, dat verkwijnt;
Drift en hartstocht blijven schroeien
En alleen één ding verschijnt
Voor ons geestesoog – we zullen
Dames echter nooit onthullen
Wat precies. Gewoon gezegd:

Minnaars hunkeren naar zaken
Waar ze zich geen beeld van maken.
Dat gedrag verbaast me echt –
Kon ik zelf maar in de kleren
Van een jonge, vrije boer,
Met mijn muts op één oor, stoer,
Net als Philimon verkeren
Met Annette en haar bezweren

Met haar handje in mijn hand
Dat ik van verlangen brand.
Dan zou jij je zacht verweren,
Als Nazor; jouw tegenstand
Zou mij evenwel niet deren.
Met de Voogd, bejaard, gepruikt,
Zou ook ik Rosien, lichtzinnig,
Weelderig gevormd, aanminnig,
Willen strelen, onbesmuikt.
Op het lot zou ik mij wreken,
Ik zou willen... Maar je kunt
Ijzer niet met handen breken,
En mij is geen hoop vergund;
Ik ben van mijn lief gescheiden,
En gedoemd te blijven lijden
Aan de liefde, die verblindt.

Want je zou, als je kon raden
Welke Céladon jou mint,
Toch zijn liefde maar versmaden,
En zijn hoop is niets dan wind.
Ach Natalja, luister naar hem,
Hoor hem tot het einde aan:

Ik bezit voorwaar geen harem
En kan Turks noch Moors verstaan,
Me Chinees-beleefd gedragen
Noch tot het gedrag verlagen
Van een Noord-Amerikaan;
Bier zul je me niet zien drinken,
Een kalotje staat me raar
En sigaren vind ik stinken –
Geef de mof mijn portie maar.
Wars van wapentuig en paarden,
Dien ik ook niet als gardist,

Ik hou niet van strijd en twist,
Sabels, degens, hellebaarden,
En hoef niemand dood te slaan
Voor wat Adam heeft misdaan.

‘Wie, verliefde kletskaus, ben je?’
Deze hoge muren ken je:
Tralievensters op een rij,
Kaarsjes, duisternis en kilte
En een grenzeloze stilte –
Ja, ik draag een monnikspij.